

ת"פ 38243/10 - מדינת ישראל נגד מיקאל מויאל - נוכח

בית משפט השלום בקריה גת

19 ספטמבר 2017

ת"פ 15-10-38243 מדינת ישראל נ' מויאל
בפני כב' הסגנית נשאה ד"ר נגה שמואלי-מאיר

המאשימה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עוז عمית חומר - נוכח

ב ג ד

הנאשם

מיקאל מויאל - נוכח
ע"י ב"כ עוז דפנה זאק - נוכחת

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום המתוון, הנאשם עבד בקיוסק השיר להוריו ושממווקם בתחנה המרכזית באשדוד. המתلون הוא בעלי של סטודיו לרקוד, הממוקם סמוך לקיוסק.

ביום 15.10.2015 בשעה 21:02 או בסמוך לכך, ניטש בסטודיו ויכוח בין הנאשם למטלון, וזאת על רקע רצונו של הנאשם להנמיר את עצמת הרעם והמוזיקה שבבקעו מהסטודיו, ואשר הפריעו לו מאוד. בנסיבות אלה, הנאשם התקרב מאד אל גוףו של המתلون וביקש ממנו להנמיר את המוזיקה. המתلون סירב לבקשתו של הנאשם, בטענה שהמדובר בסטודיו לרקודים.

בהמשך לאמר, החל הנאשם לנתק חוטים השיכים למגבר. או אז, ניגשה אליו תלמידה בחוג לרקוד בסטודיו (להלן: "המטלוננט") וזאת כדי למנוע מהנאשם את ניתוק החוטים. במעמד זה, תקף אותה הנאשם בכך שדחף אותה והפילה ארוצה. כמו כן, הנאשם הפיל את מערכת השמע, ויצא מהסטודיו.

עוד בהמשך, שב הנאשם אל הסטודיו בעודו אוחז בסכין ואיים על המתلون - שאחז באותה עת ב"נונצ'קו" והניפה באוויר - בכך שהחל להתקרב אליו, עד שנעצר על ידי אחרים.

2. הנאשם הודה במיחס לו לעיל, ועל יסוד הודהתו זו הורשע בעבירות של **תקיפה סתם**, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") ואוימים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

3. במסגרת הסדר הטיעון, הנאשם הופנה לשירות המבחן, תוך שהזכר כי המאשימה מעתור להשית על הנאשם מאסר בפועל ואילו ההגנה תוכל לטען לענין העונש כראות עיניה.

4. בעניינו של הנאשם הוגש שלושה תסקרים מאט שירות המבחן. בתסקרים אלה מפורטים, בין היתר, רקע המשפחתי של הנאשם, נסיבות חייו, מצבו הבריאותי-נפשי, ההיסטוריה העברית שלו, וחסס לעבירות שבמקצת כתוב האישום המתוון, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט לא עלה עלי גזר הדין את כל המפורט בתסקרים אלה, בלבד מלצין כי ניתן ללמידה אודiottes התקדמותו של הנאשם לאורך התקופה בהליכים הטיפולים-שייקומיים השונים

שבהם הוא נטל חלק. בשל חסיבותם של הילכים אלה בהליך גזירת עונשו של הנאשם, אפרט בקצרה את מהותם.

כך, מהתסקרים עולה כי במסגרת צו פיקוח מעצר, השתתף הנאשם במשרח חצי שנה בקבוצה טיפולית לעצורי בית. במסגרת זו, הנאשם התמיד הגיעו למפגשים, גילה וחס אחראי ורציני, ומוטיבציה פנימית להיתר מההליך הטיפולי. כמו כן, שירות המבחן תרשם מכולתו הקוגניטיבית והרגשית של הנאשם לשתף בתכנים אישיים וללמוד מ משתפי הקבוצה לצורך בחינה עמוקה של דפוסי חשיבותו והתנהגוותו המכשילים והשולאים, זיהוי מצביו סיכון, חיזוק הגבולות הפנימיים וויסת דחפים.

בהמשך, לנוכח המוטיבציה שהביע הנאשם להמשך בהליך הטיפולי, הלה השתלב בתכנית "אוניברסיטה בעמ'", שהיא תכנית ייחודית מטעם משרד הרווחה המיועדת לאנשים בעלי מוטיבציה וסקורנות ללמידה ושבورو הליך טיפול, תוך שימוש השירות המבחן העיריר כי שילובו של הנאשם בתכנית זו יהיה נדבך נוספת בהליך השיקום שלו. כעבור חמישה חודשים מאז שילובו בתכנית האמורה, נמסר מאת רצצת התכנית כי הנאשם מגיע בתתימתה לשיעורים וכי הינו תלמיד מחויב ומתענין. הנאשם עתיד היה לסייע את התכנית כעבור כחודשים מאת כתיבת חוות הדעת האמורה, ושירות המבחן תרשם כי במסגרת הלימודים הוא עבר העצמה והגברת הערכה וביתחון עצמו.

בד בבד, הנאשם הופנה על ידי שירות המבחן לטיפול פרטני במסגרת שירותי בריאות הנפש של אחת מקופות החולמים. מהמסגרת האמורה נמסר כי הנאשם מגיע (במשך שלושה חודשים נכון למועד כתיבת השורות) לטיפול באופן סדרי אחד בשבוע, מקפיד על הזמן, מקבל על עצמו את כללי המסגרת ומשתף באופן גלי בקשריו. עוד נמסר, כי בין היתר בולט רצונו של הנאשם לחוות חיים מלאים ונורמטיביים. הגורמים הטיפוליים הרלוונטיים התרשםו שהנפטר מעוניין בהמשך ההליך הטיפולי, זאת כדי להתמודד טוב יותר עם ההשלכות של מצבו הבריאות-נפשי הגורם לו לסבל, וכי הוא מציג מודעות עצמית גבוהה לקשייו וمبיע רצון כן לשפר ולהשתלב באופן נורמטיבי בחברה, תוך קבלת החוקים והמגבילות של המציאות. גם שירות המבחן תרשם כי הנאשם עבר תהליכי משמעותיים במסגרת הטיפול הפרטני, ומפקיך ממנו תועלת רבה.

כאן גם אצ"ן, כי הנאשם ביטא צער וחרטה על ביצוע העבירות מסוימת כתוב האישום המתואזר, וצ"ן כי ביצע את המעשה המוחסנים לו על רקע תחושת חוסר האונים של אימו, המצוקה שחוותה ורצוינו להגן עליו, וזאת לאחר שהאחרונה, שעובדת בקיוסק, הייתה מתוסכלת מהרעשים שבקעו מהסטודנטים.

לבסוף, לאור כל אלה ולnochich יתר השיקולים והנתונים שפורטו בתסקרים, ולאחר שהשירות העיריר כי הנאשם מקפיד על לקבל טיפול פסיכיאטרי, נמנע משימוש בסמים וממעורבות בפלילים (למעט זו שבגינה הוא עומד לדין כעת), המליך שירות המבחן לבקר את האינטרנט השיקומי בעניינו ולהימנע מהשתתף עונש מסר בעבודות שירות. שכן, כך נרשם, עונש זה עלול לפגוע בפרנסתו של הנאשם, ומהווה עבورو גורם משקם ומוטיבציה לניהול אורח חיים נורמטיבי. חלף כך, המליך שירות המבחן להשיט על הנאשם ענישה בדמות צו של"צ, צו מבנן, התchingיות ומסר מותנה.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

5. ניתן כי בתיק זה נחלקו הטיעונים לעונש לשני מועדים שונים, וזאת לאחר שבעיצובם של הטיעונים במועד הראשון, עתרה הגנה לקבל תסקير משלים. בתגובה לבקשת זו, השיבה המאשימה בהוגנות כי לא תימנע מהנאשם למצות את ההליך השיקומי, ועל כן הודיע נדחה לקבלת תסקיר משלים והשלמת טיעונים לעונש. להלן יבואו עיקרי טיעוניים של הצדדים לעונש, בשני המועדים.

6. באת כוח המאשימה עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם, על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהם ועל

הנסיבות שנלו לbijouter העבירות, ובכללן העובדה כי הנאשם אחז בסכין בשעה שאיים על המתלון. כמו כן, הלה הפנתה לעברו הפלילי של הנאשם (גilioן הרישום הפלילי הוגש וסמן ת/2) - הכול הרשות קודמות, בין היתר, בעבירות אלימות חמורות, סמיים והחזקת נשק - ולפסק דין של בית המשפט העליון שניית בעניינו (פסק הדין שניית בערעור שהגיש הנאשם בזמןו הוגש וסמן ת/3).

בהתאם, טוען כי מתחם העונש ההולם במקורה הנדון צריך לנوع בין מסר קצר לריצוי בעבודות שירות לבן 18 חודשים מסר בפועל. אשר לעונש המתאים לנאים, המאשימה התנגדה להמלצתו של שירות המבחן, ועתה להשת מסר שיכול שירות בעבודות שירות, מראש התקופה המקסימלית.

7. במסגרת הבאת הריאות לעונש מטעם ההגנה העיד אביו של הנאשם. הלה סיפר כי מאז שחררו של הנאשם מבית הסוהר הוא השתקם בצורה מוחלטת, אין מתרועע עוד עם ערביים, וכי חיים הוא (ה הנאשם) עובד בלבד עימו ומשמש כיד ימינו.

8. לגוף הטיעונים לעונש, ההגנה הפנתה לעובדה כי הנאשם שינה את דרכיו ובשנים האחרונות אורח חיים נורמלי; לכך שהאלימות שהפעיל אינה מצויה ברף חומרה גבוהה; ולעובדת כי גם המתלון החזיק ב"נוןצ'קו". כמו כן, באת כוח הנאשם עדמה על ההליך הטיפול-שיקומי המשמעותי והמשמעותי עבור הנאשם, למצבו הרפואי וטענה כי קיום לא נש��פת הימנו כל סכנה. לאור אלה, הלה בקשה לנוהג בגיןם במידת הרחמים, לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהימנע משליחתו לעונש מסר, ولو לריצוי בעבודות שירות. יצוין, כי במהלך הטיעונים לעונש, צזרה בה ההגנה מהעתירה להימנע מהרשעתו של הנאשם.

9. הנאשם אשר קיבל את "זכות המילה האחורונה", טוען כי אינו מקל ראש במעשי, אך טוען כי המתלון היה הראשוני להוציא את ה"נוןצ'קו" ואילו הוא הוציא את הסכין כדי להגן על עצמו. כמו כן, הלה מסר כי אינו מתכוון לבצע עוד עבירות או לשחות בחברה ערבית, וביקש מבית המשפט להתחשב בכך.

דין והכרעה

10. בסימן א' 1 לפראק ו' בחוק העונשין, אשר הוסיף לחוק העונשין במסגרת תיקון מס' 113, נקבע **עקרון הહלים** כעקרון המנחה בענישה. כאמור, ניתן משקל בכורה לשיקולי גמול, ונקבע כי בראש ובראשונה על העונש להלום את חומרת העבירה בנסיבותיה ואת מידת אשמו של הנאשם (ר' גם ע"פ **1523 פלונית נ' מדינת ישראל**, (18.04.2012); וע"פ **452/14 ניסים דבוש נ' מדינת ישראל**, (03.04.2014)).

בהתאם למתחווה שהותה על ידי המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין ופורש לאחר מכן בפסקתו של בית המשפט העליון, בעת גזירת העונש שומה על בית המשפט לנحوו בהליך תלת שלבי: תחילת, מקום בו מדובר בגיןם שהורשע בכמה עבירות, יש לקבוע אם הן מהוות "איורע אחד" או כמה איורעים נפרדים; בשלב השני, וככל שייקבע כי מכלול מעשיו של הנאשם מהוות "איורע אחד", יש לקבוע את מתחם העונש ההולם בגין אותו איורע; בשלב השלישי, יגוזר בית המשפט את עונשו של הנאשם בגדרו המתחם שנקבע או מחוץ לו, ככל שמתקימים שיקולי שיקום או מנגד שיקולים של הגנה על שלום הציבור (ראו ע"פ **8641 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל**, (05.08.2013)).

ג.

קבעת מתחם העונש הולם

11. בעניינו, אין מחלוקת כי עסוקין ב"איורע אחד" שיש לקבוע בגין מתחם עונש אחד כולל, והדברים מתיחסים עם "מבחן הקשר הדוק" יותר מאשר נקבעו לעניין זה בפסקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 **אחמד בני ג'aber נ' מדינת ישראל**, (29.10.2014); **ע"פ 1261/15 יוסף דלאל נ' מדינת ישראל**, (30.03.2015); **ע"פ 3164/14 גיא פן נ' מדינת ישראל**, (29.06.2015)). הדברים אמרוים בשים לב לכך שהמדובר בעבירות שבוצעו בסמיכות של זמן ומקום, וכאשר אותו הרקע עומד מאחוריה. אשר על כן, יש לראות בכלל מעשו של הנאשם כ"איורע אחד", ומכאן שייקבע מתחם עונש אחד.

12. לגופו של עניין, כאמור בסעיף 40(ג)(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש הולם תיעשה בהתאם לעקרון הילימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בעריכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידה הפגיעה בהם ובנסיבות הענישה הנוגעת.

13. **הערך החברתי המוגן** שנפגע כתוצאה ממעשה התקיפה שביצע הנאשם, הינו שמיira על שלמות גופה, שלומה וביטחונה של המתלוונת (ר' למשל **ע"פ 3573/08 עודה נ' מדינת ישראל**, (13.04.2010)). מרובה הצער, גואה האלים ברחבי הארץ, ופעמים רבות בשל סיבות של מה בכר, ועל בית המשפט להרים את תרומתו במלחמה נגד רעה חוללה זו. יפים לעניין זה דבריה של כב' השופטת ע' ארבל בע"פ 4173/07 **פלוני נ' מדינת ישראל**, (16.08.2007):

"רשות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלים הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך כוחות של כל הרשותות לצורכי מלחמה בתופעה זו. תפקידיו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלים לפתרון סכסוכים, על מנת להבהיר מסר, הן לעברין האינדיידואלי, והן לעברינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה".

אמנם בעניין שצוטט לעיל מדובר בנאים אשר יוחסו לו עבירות חמורות מאליה המיוחסות לנאים שבפני, אך ברוי כי הרציונל העומד מאחורי הדברים, כוחו יפה גם לעניינו

בעצם ביצוע עבירות האלים, פגע הנאים בערכיהם שנעודו להגן על שלונות נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האים נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בגיןו להסכתו החופשית, או להניאו מביצוע פעולה אותה בקש לבצע (ר' והשוו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373, 379 (1989)).

14. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שיפורט להלן, ובividוד לנוכח אופייה של האלים, מצד אחד; ולאור הניסיות שאפפו את מעשה האים, מצד שני, סבורתני כי **מידת הפגיעה בערכים המוגנים** מצויה בرف הבינוני.

15. במסגרת בוחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה**, נתתי דעתך לאופייה של האלים אשר הפעיל הנאשם כלפי המתלוונת, עת דחף אותה והפילה ארצתה. כידוע, העבירה של התקיפה סתם יכולה לחול על מגוון רחב של מעשי אלימים, וברי כי אין משיכה ביד דין מהלומת אגרוף בפנוי של המתלוון או בעיטה לכיוון ראשו. בעניינו, למנוע המעשים אשר יכולים להיכנס לגדירה של עבירת התקיפה סתם, מצאת כי מעשהו של הנאשם מצוי ברפ' נמוך. כן נתתי דעתך לטיב מעשה האים שביצע הנאשם. אכן, לנאים לא יוכסה עבירה של החזקת סכין, אולם לא ניתן להתעלם מכך שבעת שהנאים אימם על המתלוון בכח שהתקרב אליו, הוא אחז בסכין בידו, מה שמעיצים את חומרת

המעשים ואת פוטנציאל הנזק הטמון במעשה, כפי שיפורט בהמשך. גם העובדה שהעבירות בוצעו על ידי הנאשם כלפי שני מתלוונים שונים, מגבירה את חומרת מעשיו.

בהמשך לאמור זה עתה, ייאמר כי בית המשפט מביא בחשבון את העובדה שכחטאה מעשו של הנאשם לא נגרם בסופו של יום נזק כלשהו. אולם ייאמר, כי מילא זו דרכה של עבירות התקיפה סתם, אשר אינה מותירה אחריה נזק פיזי-מוחשי כלשהו, שאם לא כן, היה הנאשם מואשם בעבירה אחרת (כגון תקיפה הגורמת חבלה של ממש).

זאת ועוד, בעניינו יש לחת את הדעת לנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשהו של הנאשם, אשר אינם על המתלוון בכך שהתקרב אליו בעודו אוחז בסכין בידו. בנסיבות אלה, נדמה כי אף בمزול ובזכות התערבותם של אנשים שנכחו במקום, ואשר עצרו את הנאשם, לא נגרם בסופו של יום נזק כלשהו למתלוון. גם בדחיפה כשלעצמה של המתלוון והפלטה ארואה טמון נזק פוטנציאלי, ובריו כי עלול היה להיגרם לה נזק כתוצאה מכך. כמו כן, עלול היה להיגרם נזק גם למערכת השמע שהנ帀הם הפיל לרצפה.

בכל הנוגע לנסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירות, תחילת ייאמר כי אין חולק על כך שבפרק לדברים ניצב העדר שביעות רצונו מכך שמהסתודיו של המתלוון בקעו רעשימים בעוצמה גבולה, מה שיכל הנרא האפריע למהלך עסקיו בקייסק הסמוך. לדידי, גם שלא דומה מעשה תקיפה או איזומים שمبرוצע ללא כל התగיות מוקדמת מצד המתלוון למעשה כגון דא שمبرוצע לאחר קנטורו, עדין לא בהכרח נסיבתו זו צריכה להזיקף לקולא. שכן, נדמה כי בדיקת התנהגות ברינוית כגון זו שומה על בית המשפט להילחם, והכוונה למצבים שבהם ויכוח או סכוסר, לעיתים על דבר פערוט ערך, מסלימים למשיע אלימות מילולית או פיזית, תוך התחרשות של מי מהצדדים בנשך קר, מה שבתוורו עלול לגרום לנזקים חמורים, וכבר היו דברים מעולם. ככל שהנ帀הם סבר כי המתלוון גורם לו עול בצורה כזו או אחרת, היה עליו, ככל ארזה הגון, לפעול ולנקוט בדרכים חוקיות ולגיטימיות, כגון פניה לרשויות המשפט או אכיפת החוק. חלףvr, בחר הנאשם לעשות דין לעצמו, ואת זאת בית המשפט רואה בחומרה.

אשר לעצם העובדה כי גם המתלוון החזיק ב"נוןצ'יקו", כאן יzion כי לא אוכל לקבל את עדמת המאשימה, לפיה הלה עשה כן לאחר שהבחן כי הנאשם אוחז בסכין. מנגד, אף לא אוכל לקבל את טענת הנאשם בשלב הטיעונים לעונש, לפיה הוא הוא התחשש בסכין רק לאחר שהבחן כי המתלוון אוחז באותו "נוןצ'יקו". שתי טענות אלה לא הוכחו, ושתיهن אף עומדות בסתריה לאמור בכתב האישום המתוקן שבו הודה הנאשם, שם נתען כי הנאשם אינם על המתלוון בעודו אוחז בסכין בacr שהתקרב אליו, עד שנעוצר על ידי אחרים וזאת "בעוד שהמתלוון אוחז בידיו נונצ'יקו ומיפוי באויר". במילים אחרות, עולה כי שני הנציגים אחזו כל אחד ובמקביל בנשך קר, ומכל מקום לא ניתן למדוד מכתב האישום המתוקן מי היה הראשון לעשות כן.

המשפט לגוזר את דיןנו אך ורק על יסוד העובדות והנסיבות המפורחות בו, אלא אם מתקיימים תנאי של סעיף 40 לחוק העונשין (ראו למשל, [ע"פ 677/14 דנקנר נ' מדינת ישראל, \(17.07.2014\); ע"פ 7349/7 מדינת ישראל נ' פלונית, \(14.05.2015\)](#)). כוחו של הכלל האמור יפה הן בנוגע לטענות שנשמעות מטעם המאשימה והן לטענות שנשמעות מטעם ההגנה. במקרה הנדון, כאמור, שני הצדדים לא עמדו ברף הוכחחה הנדרש, ועל כן בית המשפט יכולجازור את עונשו של הנאשם אך ורק בהסתמך על האמור בעובדות כתב האישום המתוקן.

לצד האמור ולקולא, יש לשקל את העובדה שמכتب האישום המתוקן לא עולה כל אינדייקציה לכך שלמעשהו של הנאשם קדם תכנון מוקדם, ונדמה כי אלה נעשו בשעת כעס ובצורה ספרנטנית.

16. אשר **למדינות הענישה הנוגנת**, סקירת ההחלטה מעלה כי במקרים שבהם מדובר בנאים אשר הורשו בביצוע

עבירות של תקיפה סתם או יומיים, **בדרך כלל**, הושתו עונשים הנעים בין צוות של"צ לבין מספר חדשני מסר, על פי רוב לריצוי בעבודות שירות. מיותר לציין כי העונשים שמוסרים בגין המתחמים שנקבעו בכל מקרה ומקורה משתנים, בין היתר, בהתאם למאפיינים האישיים של כל נאשם, ובכלל זה קיומו או הייעדרו של עבר פלילי, גיל, הבעת חרטה והכאה על חטא, ועוד. גם מתחמי העונש עצם, מטבע הדברים, מושפעים מכלול השיקולים הרלוונטיים, ובכלל זה מחומרת האלים הפיזית שהופעלה, אופיו של האיום, ויתר הנסיבות שאפפו את המעשים.

וכך, ניתן למצוא בפסקיקה מקרים שבהם בגין ביצוע עבירות של תקיפה סתם או יומיים נקבעו מתחמי עונשה שהרף התיכון שלהם הועמד על מספר מותנה, בין אם לצד צו של"צ ובין אם לאו, וראו לדוגמה בעניין זה: ע"פ 4797/15 לורנס כהן נ' מדינת ישראל (15.07.2015); ע"פ 4265/15 רפאל דודון נ' מדינת ישראל (22.06.2015), שאליו הפניה המאשימה; ע"פ (מחוזי נצרת) 47731-04-14 ערוץ שתוי נ' מדינת ישראל, (30.04.2014).

מנגד, בפסקיקה ניתן גם למצוא מקרים שבהם בגין עבירות אלה נקבעו מתחמי עונשה שהרף התיכון שלהם הועמד על שור נ' מדינת ישראל, (15.07.2014); ת"פ (שלום כפר סבא) 38856-03-15 מדינת ישראל נ' גיא עדן, (06.04.2017); ת"פ (שלום רמלה) 49501-12-15 מדינת ישראל נ' פאי אבו מדיגם, (02.04.2017); ת"פ (שלום כפר סבא) 22449-02-13 22021-12-12 מדינת ישראל נ' משה שדה, (18.07.2016); ת"פ (שלום תל אביב יפו) 13-02-09 מדינת ישראל נ' סgal דניאל ארז, (09.11.2015).

על כל פנים, וזאת חשוב להזכיר, כי העונשה היא לעולם אינדיידואלית וכל מקרה צריך להיבחן לגופו, תוך שהבחינה כאמור תמיד צריכה להיעשות לגוף של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגוף של נאים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיים (ראו והשו ע"פ 433/89 ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל, פ"ד מג(4) 170, (1989); וreau פ 3173 פראגין נ' מדינת ישראל, (05.05.2009)). קביעה מתחמי העונשה והשתת העונשים בגדריהם לעולם לא יכולם להיעשות על סמך הנסיבות של העבירות (ראו והשו ע"פ 1323/13 רוך חסן נ' מדינת ישראל, (05.06.2013)); וreau פ 4088/13 אחמד בן שחדה הדרי נ' מדינת ישראל, (11.06.2013), ובכל מקרה השיקול של "מדדוניות העונשה" הינו אך שיקול אחד מבין מכלול השיקולים אותם ישקל בבית המשפט בטרם קביעת מתחם העונש ההולם וגזרת הדין (ראו בעניין זה ע"פ 1903/13 חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל, (25.06.2013)).

17. ככלים של דברים, לאחר שנתי דעתו למכלול השיקולים המועוגנים בסעיף 40(ג)(א) לחוק העונשין, כפי שפורט לעיל - וביחוד בשים לב לעבודה כי מצד אחד, האלים שנקטה מצדו של הנאשם איננה מצויה ברף חומרה גבוהה; ומצד שני, לאור העובדה שתמעשה האיום ביצע הנאשם בכך שהתקרב למתקן בשעה שאח兹 בידו סכין ונעצר אף על ידי אנשי שנקטו במקום - מצאתי לקבוע כי **מתחם העונש ההולם במקרה הנדון ינווע בין 3 ל- 14 חודשים מסר בפועל**.

ד. גזירת העונש המתאים לנאשם

18. אשר לגזרת עונשו של הנאשם בגין מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40(ג)(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקל בעניין זה את הנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירה, כפי שאליו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין.

19. בעניין זה נתתי דעתך לעברו הפלילי של הנאשם, הכול שלישי הרשעות, בין היתר, בעבירות חמורות ביותר כגון ניסיון לגרום למותו של אדם, החזקת נשק שלא כדין וחבלה כשבירין מזוין. חומרת מעשי הקודמים של הנאשם אף למדת מפסק דין שלו בבית המשפט העליון אשר ניתן בעניינו, ושאליו הפניה המאשימה. כן נתתי דעתך לכך שעונש

המאסר למשך 8 שנים שהושת על הנאשם בגין הרשעתו בשנת 2003 (ופסק הדין שנית בערעור בשנת 2005) ועונש המאסר למשך 6 חודשים שהושת עליו בגין הרשעתו בשנת 2005, לא הרתינו אותו מleshob ולבצע עבירות.

לצד האמור, יש לזכור כי עברו הפלילי של הנאשם היו אף אחד מהশיקולים שיש לשקל לצורך גזירת העונש, ואף אם מלכתחילה המשקל שיש להעניק לשקל זה יכול להיות משמעותית, הרי שהוא הולך ופחות ככל שחולף פרק זמן ארוך יותר מעת ההרשעה الأخيرة. והדברים אמורים בשם לב לך שהרשעתה الأخيرة של הנאשם ניתנה בשנת 2005.

עוד במסגרת זו, בית המשפט שוקל את העובדה כי הנאשם היה במיוחס לו, ובכך חסר בזמן שיפוטו יקר יותר את הצורך בהעדת המתלווננים. כמו כן, אמנם הנאשם ניסה להצדיק ולתרץ את התנהגותו, אולם עדין, בדומה לשירות המבחן, גם בית המשפט מתרשם כי הצעיר והחרטה שהביע על מעשיו כנים הם.

בנוסף, יש לשקל את נסיבות חייו המורכבות של הנאשם ואת מצבו הבריאותי-נפשי, כפי שאלה תוארה בתס吼 שירות המבחן. עוד לציין, כי הנאשם שהיה פרק זמן לא מבוטל תחת תנאים מגבלים, וייתכן שאף פרק זמן נוסף במעצר מאוחר סורג ובריח.ברי כי היליך המעצר אינו עונש או "מקדמה על חשבון העונש", אף גם כאן, בדומה לשירות המבחן, גם אני סבורה כי היה בהיליך המעצר כדי להעביר לו את המסר הנדרש ולהרטיעו במידה רבה מביצוע עבירות נוספות בעתיד, וייתכן שאף ניתן לשקל זה במסגרת סעיף 40(א)(3) לחוק העונשין.

עוד ולקולא, נתתי דעתך לחולף הזמן מעת ביצוע העבירות. כאן ייאמר, כי את עיקר המשקל בעניין זה יש להעניק לא למספרה הטכנית של החודשים שחלפו מאז, כי אם לשאלת באיזה אופן פעל הנאשם בפרק זמן זה. במקרה הנדון, ועוד ארchip בעל כך בהמשך, הנאשם פעל כמעט יכולתו כדי לחזור למוטב, ולנוכח השתתפותו בכמה וכמה הליכים שיקומיים-טיפולים, נדמה כי בפני בית המשפט ניצב כו"ם "אדם חדש" (ראו והשו דבריה של כב' השופטת ד' ברק ארוז בפסקה 15 בע"פ 111/14 פלוני נ' מדינת ישראל, (01.04.2014)).

20. כל אלה, על פניו, היו צרכים להביא את בית המשפט למסקנה כי יש לגזר את עונשו של הנאשם ברף הבינוני-התיכון של מתחם העונש ההולם. אולם, בשים לב לאמר בסעיף 40(א) לחוק העונשין, שכונעני כי יש מקום במקרה הנדון לסתות לקולא מהמתחם האמור, וזאת לנוכח ההיליך השיקומי המשמעותי והמגון שהוא עבර הנאשם אשר יש בו כדי להעיד כי הוא השתתק או למצער כי יש סיכוי של ממש שישתקם". ובמה דברים אמורים?

21. כפי המפורט בתס吼ים שהוגשו, בתחילת, במסגרתו פיקוח מעצר, השתתף הנאשם במשך חמci שנה בקבוצה טיפולית לעצורי בית. הנאשם תהייס במלוא כובד הראש להשתתפות בקבוצה האמורה, התמיד הגיע למפגשים, גילה יחס אחראי ורציני, ומוטיבציה פנימית להיתרם מההיליך הטיפולי.

ה הנאשם לא הסתפק בכך, והמשיך להביע מוטיבציה להעמק את השתתפותו בהליכים הטיפוליים, וכך הוא נקלט בהצלחה בתכנית "אוניברסיטה בעמ". כפי שהנחייר שירות המבחן בתס吼יו, מדובר בתכנית "חודיות מטעם משרד הרווחה המזועדת לבעלי מוטיבציה וסקרנות למידה שעברו היליך טיפול". הנאשם כאמור שולב בתכנית האמורה, וגם שם הוא הותיר רושם טוב על הגורמים הרלוונטיים, שמסרנו כי הלה מגיע בתמדת לשיעורים וכי הינו תלמיד מחביב ומתעניין. שירות המבחן העיריך, כי שילובו של הנאשם בתכנית זו יהווה נדבך נוספת בהיליך השיקום של הנאשם, וכי הדבר יתרום להעצמותו ולהגברת ההערכתה והבטיחון עצמי שלו.

22. אלו הם שני אפיקי שיקום שבהםבחר לילך הנאשם מאז ביצע את העבירות מושא כתוב האישום המתווך. אולם, לשיקומו של הנאשם אף התווסף רובד נוסף, והכוונה לטיפול הפרטני שהוא עבר במסגרת שירות בריאות הנפש של אחת מקומות החולדים. גם ממש נמסר כי הנאשם תהייס לטיפול במלוא הרצינות, הגיע באופן סידר אחד בשבוע, הקפיד על הזמן, קיבל על עצמו את כלוי המסדרת ושיתף באופן גלי בקשריו. עוד נמסר, כי הנאשם ביטא

בצורה בולטת את רצונו לחיות חיים מלאים ונורמליים.

יוער, במהלך השתתפותו בכל ההלכים הללו, הנאשם המשיך לבטא מוטיבציה להעמק עוד ועוד את השתתפותו בהלכים הטיפוליים, וביקש לעשות כן אף לאחר מתן גזר הדין בעניינו, והרי שבקשתו זו מלמדת אודות כנות כוונתו.

כאן אף ראוי להזכיר כי בתחלת הדרכו, בתסוקיר שירות המבחן הראשון, העירק שירות המבחן כי המסוכנות הנש��פת מהנאשם עשויה להיות מופחתת ככל שהוא ישולב בטיפולו. והרי שהנאשם עשה כן במלוא עוזו, ומשנדהה כי הגורמים שהייתה להם השפעה על ביצוע העבירות זכו לעוננה טיפולו, הרי שגם מסוכנותו הצטמצמה בזורה ממשמעותית.

23. הנה כי כן, עסוקין בנאשם שנרתם כל יכול לשיקום חייו והזרתם למסלול נורמי, תוך שהשתתף בהלכים טיפוליים שונים במגוון תחומים, ובכלל זה בתחום רפואי הנפש. אכן יתכן כי עוד מצבה לנאשם דרך ארוכה עד לשיקומו באופן מלא. אולם, כבר בשלב זהה בהחלטה ניתנת לומר כי אין עסוקין ב"ণצני שיקום" או בשיקום ראשוני בלבד, אלא שהנאשם עבר זה מכבר כבורת דרך ארוכה ביותר, וכי קיימים, למצער, סיכוי של ממש כי ישתקם בעתיד.

משכך, כאמור, מצאתו לאמץ את המלצת שירות המבחן ולסתות לקו לא ממתחם העונש ההולם אשר קבועתי, באופן בו אמנע מהשתתך רכיב של מאסר, ولو לריצוי בעבודות שירות.

24. אכן, מלאת גזירת הדין אינה קלה כלל ועיקר, ובית המשפט אינו מקל בראש בחומרת מעשיו של הנאשם, ומבייע מהם סלידה רבתית. אולם, סבורתני כי במקרה הנדון לא רק הנאשם יצא נשכר מביקורו של הליך השיקום, אלא החבירה יכולה לאחר שתתקבל בחזרה לשורותיה אזרח נורמי, פרודוקטיבי ושומר חוק. לא מצאתו טעם במקרה הספציפי הזה לפגוע בסיכוי השיקום של הנאשם באמצעות השנת מאסר של כמה חודשים, בין אם אחורי סוג בריח ובין אם בעבודות שירות.

עוד ניתן, כי לנוכח הרקע שעמד אחורי ביצוע העבירות, ובשים לב לעובדה כי המתלוון גם הוא לא טמן ידו בצלחת, אפסוק לו פיצוי סמלי.

25. **לאור כל האמור לעיל**, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:

.א. צו של"צ בהיקף של 120 שעות.

בהתאם לאמור בתסוקיר שירות המבחן מיום 01.05.2017, הנאשם יבצע את הצו במסגרת בית אבות "נווה שבא", בתפקיד כללי של סיוע לקשיים.

הובירה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן, והמשמעות של אי ביצוע צו השל"צ. תוקף צו השל"צ הינו ל- 24 חודשים.

העתק ההחלטה בדחיפות לשירות המבחן.

.ב. צו מבחן של שירות המבחן למשך שנה מהיום.

הובירה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן והוסברו לו ההשלכות שליליות להיות לאי שיתוף פעולה זה, ובפרט אם לא יבצע את עבודות השל"צ או לא יעמוד בתנאיו של צו המבחן.

ג. מאסר מותנה למשך 8 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם עבירה אלימوت מסוג פשוט.

ד. מאסר מותנה למשך 4 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום יעבור הנאשם עבירה אלימوت מסוג עונן, לרבות איומים.

ה. פיצוי בסך 300 ₪ למתלונן, ע"ת/1.

ו. פיצוי בסך 600 ₪ למתלוננת, ע"ת/2.

הפיצוי למתלוננים יקוזז מסכום ההפקדה שהפקיד אביו של הנאשם בקופת ביהם"ש בהליך המעצר מושא תיק זהה.

כל שלא ניתן לקוזז את סכום הפיצויים מסכום ההפקדה, הרי שהפיצוי בסך 300 ₪ למתלונן ע"ת/1 ישולם תוך 30 יום והפיצוי בסך 600 ₪ למתלוננת ע"ת/2 ישולם תוך 60 יום.

מצ"ב טופס פרטי ניזוקים.

כל תשלום שייגבה בתיק, יזקף תחיליה על חשבון הפיצוי.

ז. קנס בסך 1,500 ₪ או 15 ימי מאסר תMORETO.

הकנס יקוזז מסכום ההפקדה שהפקיד אביו של הנאשם בקופת ביהם"ש בהליך המעצר מושא תיק זהה.

כל שלא ניתן לקוזז את סכום הקנס מסכום ההפקדה, הרי שהקנס ישולם ב- 5 שיעורים שווים ורצופים, כשהראשון שבהם בתוך 120 יום מהיום.

לאחר קייזוב הפיצוי והקנס - היתרה תושב לחשבונה של הסנגורית עוה"ד דפנה זאק.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, כ"ח אלול תשע"ז, 19 ספטמבר 2017, במעמד הצדדים דלעיל.

ב"כ המאשימים:

נבקש עיכוב ביצוע לעונש השל"צ למשך 45 ימים. במהלך הזמן נלמד את גזה"ד. ככל שנחאליט שאין מקום לערעור נודיע בהקדם לביהם"ש.

באת כח הנאשם:

45 ימים של עינוי נפשי לנאים זה דבר בלתי אפשרי. אני יודעת שמדובר הנאשם לא יכול את השל"צ השבוע ואני גם יודעת שאיני יכולה להתנגד לעצם עיקוב הביצוע. אני סבורה ששבועיים זה די והותר. מדובר במקרה ייחודי.

החלטה

על מנת לאפשר למאשימה לש考ול להגיש ערעור על רכיב השל"צ, ועל מנת שלא להעמיד את ערכאת הערעור בפני עובדה מוגמרת, הנני מורה על עיקוב ביצוע עונש השל"צ וזאת במשך 45 ימים.

אם לאחר עיון נוסף, תחולט המאשימה שלא להגיש ערעור על רכיב השל"צ, תודיע על כך מידית לbateet כח הנאשם ולביבם"ש וככל הנitin בתוך 14 ימים מהיום.

**ניתנה והודעה היום כ"ח אלול תשע"ז, 19/09/2017 במעמד
הנוכחים.**

**ד"ר נגה שמואלי - מאיר, שופטת
סגנית נשיאת**